

Света испосница
ВАВЕДЕЊА БОГОРОДИЦЕ
Кератеја атичка

(Када је у Пефковунојатрисе светом манастиру Богородице игуманија била
старица Епистимија)

У св. Испосници Ваведења
Богородице Пефковунојатрисе
тел. (0299)28457
14/27-1-1993 Атина, Грчка
бр. проток. 41

Светом и свештеном Синоду Цркве И.П.Х. Грчке,
ул. М. Боцарија 8, Перистерии.

Ваше Високопреосвештенство, преосвећени свети архијереји!

Клањајући се целивамо ваше часне деснице.

Ових дана доспело је у наше руке писмо упућено „светим архијерејима и духовним оцима наше Паратаксе светог оца нашег Матеја”, а потписано од стране трију монахиња: м. Фотине, м. Евникије и м. Ореозиле.

С великом тугом, увериле смо се да ово писмо врви од клевета, неистина, непрецизности и измишљених изјава. Ми веома жалимо и тугујемо, не само зато што су ове три монахиње, овом својом акцијом, веома много наштетиле својим душама, ризикујући тиме своје спасење – или што вређају и понижавају, пред очима свештенства и народа, монашку схиму – нити пак што неправедно оптужују управу манастира и целокупно сестринство – него, пре свега и изнад свега, зато што предузимају бескрупулозну дрскост и исказују злоћудну вољу против председавајућег целокупне Цркве наше, часног пастира и оца свију, високопреосвећеног архиепископа нашег, г. г. Андреја.

И да су ове три монахиње деловале на личну иницијативу, опасност и казна би се ограничиле једино на њихове сопствене душе, а саблазан би била умањена. Сада, међутим, по начину њиховог деловања, то јест одашиљања писма – не само надлежној црквеној власти - Св. синоду, него и целокупној Грчкој и иностранству – као и, такође, по другим њиховом акцијама у прошлости и контактима са ванманастирским чиниоцима, јасно је да ове три монахиње делују на подстрек и сугестију трећих лица, **из разлога користољубља.**

Наш историјски манастир Богородице, од свог оснивања, наилазио је на разноразна искушења (прогоне, суђења, јавна понижења, побуне, непослушности, клевете пребегâ, итд.). Али се сестринство, уз помоћ Божију, заштиту наше Богородице и молитвама светог оца нашег Матеја, али и пастирском бригом „доброг Пастира”, архиепископа нашег Андреја и Светог синода, са свиме суочило храброшћу, вером и стрпљењем; и вазда су бивала осујећена сплеткарења противника.

Међутим, у последње време, веома смо узнемирене, и целокупно сестринство тугује, јер смо утврдиле да споља покретани прсти покушавају да изазову раскол у нашем сестринству и унутрашњи немир, изазивањем фракцијâ и фанатизама, искориштавајући слабости карактерâ и личне страсти одређених монахиња, **под изговором наводне борбе за акривију вере**, као и ради изазивања неповерења према нама надређене власти, часног и вољеног, високопреосвећеног архиепископа нашег Андреја.

У вези са овим трима монахињама, које потписују горенаведено писмо, треба да знате, преосвећени архијереји, да:

Годинама уназад, две од њих су се удаљиле из нашег манастира, јер не желе да буду ограничене и да живе општежитељским животом, већ више воле слободан и отшелнички живот. Говоре да су прогоњене због своје вере и не признају каква је истина.

Конкретно, у фебруару 1984. године, потајно и без наше дозволе, прешле су и населиле се у зградама унутар баште светог храма свете Марине, у Лавриону.

Међутим, пошто смо их ми саветовале да напусте то опасно пусто место и да се врате назад у свети манастир, прихватиле су после пет-шест месеци, једино под условом да им се дâ дозвола да се уселе у две келије које постоје унутар повртњака поред мора, говорећи: „Ми не можемо да живимо у манастиру”. Манастир им је удовољио.

После мало времена, затражиле су да се дозволи монахињи Ореозили (која је била једна од сестара из ђаконства у повртњаку) да иде да их обилази ноћу; наиме, било их је страх да бораве тамо саме. И опет удовољење и поново трпељивост од стране

светог манастира. Али, сестре Фотина и Евника нису цениле ништа. Ускоро су, заиста, и укинули заповест да сестра Орезила борави тамо само ноћу, па се она ту и устоличила и, нажалост – као по речима пророка „са светим ћеш бити свет и са исквареним ћеш се покварити” – она, која је била послушна монахиња, искварила се, и верно следила оне у отшелнички живот. Манастир, до данас, покушава да их не одваја од његових чланова, у свим духовним и материјалним добрима. Оне, међутим, реч општежиће користе једино за употребу његових материјалних добара, и то у изобиљу. Оне имају многе контакте са флоринским клирицима, и њихова духовна ситуација, уопште, веома је јадна, јер се не мењају, не кају, не одбацују своју бедну тактику, и не следе пут послушности и понизности, како би се смириле и спасле.

Жао нам је због њиховог неправилног живота: ми их саветујемо, али оне не слушају.

Октобра прошле године, када су изазвани нови озбиљни проблеми, а управа светог манастира се супротставила њиховим незаконитим и самовољним делима, састављен је, под бр. 210/3-10-92, записник Управног одбора, који Вам шаљемо у виду фотокопије.

Треба напоменути да, када их је, по први пут, манастирска управа саветовала да не настављају са својим недозвољеним радњама, монахиња Евникија је повикала арогантно: „Не признајем ни владикау ни старицу (- игуманију - п.п.)!”. Ми – добро знајући, с једне стране, проблеме и немоћи ових трију монахиња, а с друге, духовно стање целокупног сестринства – можемо да вас уверимо да:

Проблем, циљ и жарка жудња трију монахиња није борба за тачност (=акривију) вере и истрајавање у наслеђу светог оца нашег (- Матеја - п.п.), како тврде (као да се остатак сестринства није занимао и бавио истим!), него свађа и напад на архиепископа и управу манастира, због мера које смо предузеле ради сужавања и сузбијања њихове побуне и застрањења.

Као што се види из онога што је изречено у писму, али и осталих озбиљних елемената које излажемо (и спремне смо да Вам их пружимо када их затражите), тај њихов циљ и жарку жељу искориштавају ванманастирски фактори, *како би постигли изазивање утисака у клиру и народу да је, с једне стране, манастир подељен по питањима вере, а с друге, да наш часни пастир нема исправну веру.*

Али, какву страшну клевету и опасно дело за целокупну Цркву представља тако нешто, може лако да схвати свако.

Дакле, наш, за православље историјски, манастир постао је жариште занимања и поље акције оних који су изазивали у прошлости, и настављају да изазивају, саблазни у крилу Цркве.

Већ се, као што сазнајемо по добро провереним информацијама, код виших и нижих клирика, али и у другом женском манастиру, брижљиво гаје лажне гласине да је манастир Кератеје подељен, да предстоји раскол у сестринству, да постоје две фракције, и то - иконобораца и православаца, да није општежитељски, него да је отшелнички, да се према монахињама односи тирански и да се застрашују, итд.

Прошле године, током трајања саблазни поводом светих икона, три горенаведене монахиње донеле су у манастир разне списе оца Ефтимија и друге, којима се клеветао архиепископ као јеретик, и ноћу су их потајно бацале, током бдења, у ћелије монахиња, да би их узнемиравале и да их заведу у грешном покушају да их ове подрже и пруже им заштиту.

Чињеница је, такође да су се извесне сестре, заведене, активно укључиле у покрет против архиепископа. Када су се, међутим, увериле у махинације које су предузимане, те у клеветнички покушај блаћења његове личности, покајале су се и затражиле опроштај од њега и вратиле се у миран живот монашког поретка.

Такође, у то време, примећено је нешто чудно и невероватно: да монахиње обавештавају странци, или разни списи који су кришом циркулисали, о томе шта се дешава у манастиру у коме живе и свакодневно се крећу.

А потом, док су у манастиру циркулисале те информације, ка спољашњости је, у својству аутентичних сведочанстава, лансирано не оно што су сазнале из личног искуства, него оно што су прочитале из разних списа о. Ефтимија итд, који су циркулисали унутар манастира из спољашњих извора.

А то све ће довести до тога да се догоде тешке и непожељне ствари, док се поставља питање вере и целивања светих икона, у којем смо, свакако, сви ми врло осетљиви.

Овај опаки круг потхрањивала су, опортунистички, и нека лица која су имала везе са манастиром у прошлости, или која имају личне користи од његовог блаћења.

Часни архијереји, након свега што смо горе, с пуно поштовања, изложиле ради вашег обавештавања и информисања, **ми, као управа светог манастира, изражавајући мишљење и став целокупног сестринства**, изјављујемо Светом синоду, у својству врховне црквене управне власти, али и сваком појединачном часном архијереју и, преко Вас, целој пастви Цркве, светом клиру и побожном народу, да:

1) Осуђујемо деловање трију монахиња као незаконито, антиканонско и неприхватљиво за православне монахиње и погубно за свети манастир, али много више за часну јерархију, свештенство и целокупну Цркву.

2) **Цело сестринство**, осим трију горепоменутих, остаје верно и непоколебљиво у послушности високопреосвећеном оцу нашем Андреју и Светом синоду.

3) Устрајавамо, до смрти, у светом наслеђу светих црквених предања наше вере, и верно се придржавамо светих ктиторских заповести и канонâ светог оца нашег Матеја, новог мироточца и стуба Православља.

4) **Одржавамо безрезервно поверење у часног челника Цркве, архиепископа Андреја**, који је и наш духовни отац и пастир, а који по налогу блаженопочившег ктитора, светог оца нашег Матеја, већ 43 непрекидне године управља, као његов наследник, са од Бога наученом истакнутошћу и богонадахнутом савешћу, нашим светим манастиром.

5) Нарочито, с обзиром на последње саблазни у вези са целивањем светих икона: **Цело наше сестринство устрајава у целивању свих оних светих икона које су спорне, као што смо их по традицији примиле од светог оца нашег Матеја, а с временом научиле и од духовног оца нашег Андреја**, и како сте то скоро формулисали Ви, наша часна јерархија, Синодалном пастирском окружницом од 23-2-92.

6) Прихватамо и поштујемо оне свештенике које Његово високопреосвештенство, с времена на време, позива у манастир, да би му помогли у напорном обављању Тајне исповести монахиња, те се уште не поставља питање принудног исповедања.

Супротстављање томе, од стране трију непослушних монахиња, представља неприхватљиву лаж и одвратну клевету, која садржи, као што схватате, дубљи неморални циљ, да се оклевета, као иконоборац, садашњи помоћник архиепископа у питањима исповедања, часњејши протосинђел Цркве наше, архимандрит о. Кирик.

Не сматрамо сувишним и без важности да поменемо на овом месту, и да вратимо у Ваше сећање, часни архијереји, наше писмо предато Светом синоду 13-12-1983, које се такође односи на саблазни око светих икона.

Као што се из тог писма јасно види, још пре десет година, и управа манастира и целокупно сестринство остало је верно и послушно **најправославнијем учењу Његовог високопреосвештенства** (- архиепископа Андреја - п.п.), што је детаљно формулисано у четвртој страници писма.

Дакле, то што је формулисано у скорашњој Синодалној окружници било је наглашавано још пре једне деценије, али и још раније, у пастирским вечерњим проповедима Његовог високопреосвештенства, у нашем светом манастиру. То јест, наглашавано је да су све иконе целивајуће, како оне византијске, тако и оне класичне, и да не треба да расправљамо о таквим темама и да је то питање за Свети синод, који је једини надлежан да се бави таквим темама. То је и представљало веру и живот целог сестринства.

Све оно, дакле, што ове три монахиње изражавају у свом писму, а што је супротно у односу на Синодалну окружницу Његовог високопреосвештенства, или о наводним антиправославним и иконоборачким акцијама других монахиња, јесу бесрамне и злобне лаж и страшне клевете.

Након свега овога изражавамо нашу тугу, преосвећени архијереји, и због пада ове три монахиње, али и због творца саблазни, који их подстичу и упућују на њихово незаконито деловање; ми поверавамо сваку пресуду Богу и Вашем архијерејству, и молимо се за њихово исправљање и за поновно успостављање иситне.

Уз то, остајући у синовској
посвећености и побожности,
молимо за ваше молитве и благослове.

Старица Епистимија

Чланови Управног одбора:

Монахиња Јулијана

Монахиња Антуса

Монахиња Макрина

Монахиња Марија

Монахиња Синклитикија

Монахиња Агата

Монахиња Мавра

Μοναхиња Νεκταριја

Μοναхиња Βενерија

Μοναхиња Θεολοгија

ΔΑΨΕ ΣΕ ΝΑ ΖΝΑΨΕ:

Βασцелом светом κλιру Цркве наше.¹

Οριγιναлни потиси:

Γερόγγεςα Ἐπιστήμυ

Τά Μέλη τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς :

Ἰουλιανή Μοναχή

Ἰουλιανή Μοναχή

Ἀνθούσα Μοναχή

Ἀνθούσα Μοναχή

Μακρίνα Μοναχή

Μακρίνα Μοναχή

Μαρία Μοναχή

Μαρία Μοναχή

Συγκλητικὴ Μοναχή

Συγκλητικὴ Μοναχή.

Ἀγάθη Μοναχή

Ἀγάθη Μοναχή

Μαύρα Μοναχή

Μαύρα Μοναχή

Νεκταρία Μοναχή

Νεκταρία Μοναχή

Βενερία Μοναχή

Βενερία Μοναχή

Θεολογία Μοναχή

Θεολογία Μοναχή

1 Из даног писма - као што смо о томе и говорили у другим приликама - најјасније се види подмукла позадина различитих каснијих дезинформација и јавних лажи и клевета којима се подвргавао блаженопочивши архиепископ Андреј од стране расколничке групације петорице митрополита - тзв. "григоријеваца". Ово писмо дакле, најјасније и без икакве двоумице објашњава позадину произашлог пуча и каснијег раскола у Цркви Истинитих Православних Хришћана Грчке који се десио годину и по дана после објављивања истог, те најјасније изобличава и саме монахиње које су се потом одвојиле од Цркве и последовале расколницима, а посебно главну потписницу овог писма, тј. тадашњу игуманију Епистимију, те монахиње Нектарију (потоњу "игуманију") и Венерију - која је и садашња "игуманија" расколничког дела овог свештеног манастира. Најважнија места у писму смо подебљали. И да напоменемо да је закључним судским процесом на највишем државном нивоу (Ареопагу) донета пресуда у корист монахиња које су остале верне Цркви и архиепископу Андреју. - п. п.